

Arrest

nr. 229 655 van 2 december 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: **X**
in haar hoedanigheid als voogd voor X

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat S. LECLERE**
Rue de Behogne 78
5580 ROCHEFORT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, in haar hoedanigheid als voogd voor X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 6 augustus 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 juli 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 september 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 oktober 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat O. TODTS *loco* advocaat S. LECLERE en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 17 november 2018 als niet-begeleide minderjarige vreemdeling België is binnengekomen, diende op 19 november 2018 een verzoek om internationale bescherming in. Verzoekers vingerafdrukken werden genomen op 18 april 2018 en 21 juni 2018 in Griekenland (Eurodac).

1.2. Op 29 januari 2019 nam de Dienst Voogdij van de FOD Justitie de beslissing dat een voogd diende te worden aangesteld.

1.3. Op 18 juli 2019 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 18 juli 2019 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*“Asielaanvraag: 19/11/2018
Overdracht CGVS: 25/04/2019*

U had op 4 juni 2019 van 09u05 tot 12u45 een eerste persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS). Uw advocaat meester Leclère en uw voogd mevrouw D.B. waren aanwezig tijdens het onderhoud. Op 9 juli 2019 had u van 09u10 tot 11u een tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS. Uw advocaat meester Leclère (vervangen door meester Desguin) en uw voogd mevrouw D.B. waren aanwezig tijdens het onderhoud. U werd telkens bijgestaan door een tolk die het Pashtou machtig is.

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in het dorp Tapurak, in het district Doshi van de provincie Baghlan. U bent geboren in het jaar 1380 volgens de Afghaanse kalender (i.e. 2001-2002 volgens de Gregoriaanse kalender). U woonde in Afghanistan steeds in uw dorp. U woonde in Afghanistan samen met uw moeder, uw broer die verlamd is en uw oom langs moederszijde K.M.. U liep geen school en kan niet lezen en schrijven. Tot recent voor uw vertrek uit Afghanistan volgde u gedurende twee tot drie maanden Koranlessen in de moskee van uw dorp. Verder hield u zich bezig met het werken op landbouwgronden en het verzamelen van hout.

Ongeveer zeven of acht jaar geleden verliet uw broer F.S. Afghanistan omdat hij door de taliban werd gevraagd zich bij hen aan te sluiten. Omdat uw vader F.S. had laten vertrekken en niet naar de taliban stuurde werd uw vader door de taliban doodgeschoten. U was op dat moment nog erg jong en u leidde nadien uw leven verder met steun van uw oom langs moederszijde K.M. U besloot om Koranlessen te gaan volgen in de moskee van uw dorp. U volgde elke dag les, maar de taliban waren echter ook bijna dagelijks aanwezig in de moskee. Ze predikten tegen de aanwezige leerlingen over de jihad en wilden hen doen aansluiten bij de taliban. De taliban wilden deze jongeren meenemen om hen op te leiden voor de strijd en om hen aan te zetten tot het plegen van zelfmoordaanslagen. Vijftien dagen nadat u er voor de eerste keer les volgde bracht u uw moeder op de hoogte van deze aanwezigheid van de taliban in de moskee. Nog eens vijftien dagen later bevestigde u tegen uw moeder opnieuw de aanwezigheid van de taliban in de moskee. Omwille van die aanwezigheid van de taliban in de moskee wilde uw moeder dat u er niet meer heen zou gaan. U ging niet in op de vraag van uw moeder en bleef lessen volgen in de moskee. Twintig dagen nadat u uw moeder voor de tweede keer informeerde over de aanwezigheid van de taliban in de moskee, benaderden de taliban uw oom K.M. terwijl hij aan het werken was op zijn veld. Ze wilden dat hij u aan de taliban zou overleveren zodat u zich bij hen kon aansluiten. Uw oom K.M. was dit echter niet van plan en bracht uw moeder ervan op de hoogte. Uw moeder was het nu echt beu en op die manier stopte u drie à vier maanden voor uw vertrek uit Afghanistan met naar de moskee te gaan. Enige tijd later kwamen de taliban naar uw huis om u op te halen. U was op dat moment samen met uw oom K.M. en uw moeder thuis. Uw oom sprak de taliban toe en vertelde dat u niet met hen kon meegaan. De taliban gaven uw oom de waarschuwing dat u beter met hen zou meegaan want anders zouden ze uw oom pijn doen. Ongeveer één maand na het eerste bezoek kwamen de taliban een tweede keer naar uw huis om te informeren naar u. Deze keer was alleen uw moeder thuis aangezien u en uw oom aan het werken waren op de velden. De taliban vroegen nogmaals om uw uitlevering en indien u niet met hen zou meegaan zou dit slechte gevolgen hebben voor uw familie. Uw moeder weende en smeekt de taliban om u niet te moeten afstaan. De taliban zeiden echter dat ze u de volgende keer gedwongen zouden meenemen. Eenmaal teruggekomen van de velden informeerde uw moeder u en uw oom over wat er was gebeurd. Uw moeder en uw oom K.M. besloten dat u het land beter zou verlaten. Uw oom regelde uw reis naar België via een smokkelaar. Na een reis van zeven maanden kwam u op 18 november 2018 aan in België. Een dag later, op 19 november 2018, diende u een aanvraag in om internationale bescherming. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gerekruteerd te worden door de taliban.

Ter staving van uw verzoek legt u voor: uw originele taskara en twee kopieën van de taskara's van uw broer F.S., en een envelop.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal passende steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er een voogd toegewezen die u bijstaat in het doorlopen van de verzoekprocedure; werden beide persoonlijk onderhouden afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; vonden beide persoonlijk onderhouden plaats in het bijzijn van uw voogd en advocaat die telkens in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kan voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat het vluchtelingenstatuut of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4 §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet u niet kan worden toegekend omdat de door u ingeroepen vervolgingsfeiten niet geloofwaardig zijn.

In de eerste plaats dient er te worden gewezen op de vaststelling dat u zich deels beroept op dezelfde verzoekmotieven als uw broer F.S.(o.v. (...)). U haalt aan dat

Uw broer F.S. verliet Afghanistan eveneens omwille van problemen met de taliban (CGVS-Vragenlijst, d.d. 23/04/2019, vraag 3.5; zie administratief dossier). Uw vader had uw broer weggestuurd omdat hij vreesde dat hij zou worden gerekruteerd door de taliban. Na uw broers vlucht uit Afghanistan zou uw vader zijn gedood door de taliban. In het kader van zijn verzoek om internationale bescherming werd op 12 juli 2012 door het CGVS de beslissing genomen om hem de vluchtelingenstatus te weigeren omdat er geen geloof kon worden gehecht aan zijn verzoekmotieven (zie administratief dossier). Evenmin werd er geloof gehecht aan de moord op uw vader door de taliban. F.S. tekende geen beroep aan tegen deze beslissing. Dat u in uw verzoek verder bouwt op de dood van uw vader en eveneens aanhaalt te worden gerekruteerd door de taliban (notities persoonlijk onderhoud CGVS1 d.d. 4 juni 2019, p.8-9,17) zet de geloofwaardigheid van uw motieven danig op de helling.

Vervolgens dient te worden opgemerkt dat uw vluchtrelaas in zijn algemeenheid niet geloofwaardig overkomt.

Zoals eerder gesteld moest uw broer F.S. Afghanistan verlaten omdat hij de eis tot toetreding bij de taliban niet wilde inwilligen en betaalde uw vader als gevolg daarvan de prijs met zijn leven (CGVS-Vragenlijst vraag 3.5). Uw mening ten aanzien van de taliban is dan ook negatief, wat u ook erkent (CGVS1 p.9). Ook de taliban moet dit hebben geweten. Het is dan ook zeer opmerkelijk dat de taliban u zouden willen rekruteren en toelaten binnen hun eigen besloten groep en u tegen uw wil in zouden willen klaarstomen voor de strijd tegen hun vijanden. De kans dat u hen zou willen aangeven, bepaalde plannen uit de doeken zou doen of gewoonweg wraak zou willen nemen voor de dood op uw vader is door uw verleden heel groot. U beschrijft echter dat de taliban na de Koranlessen in de moskee alle leerlingen zonder meer toespraken en de jihad predikten (CGVS1 p.12; notities persoonlijk onderhoud CGVS2 d.d. 9 juli 2019, p.11). Nadien kwamen de taliban twee keer naar uw huis om nogmaals te vragen of u zich bij hen zou aansluiten (CGVS1 p.17-18; CGVS2 p.7-9). Deze manier van werken is verbazend daar men zou verwachten dat de taliban voorzichtiger te werk zouden gaan bij de selectie van hun rekruten aangezien deze modus operandi immers geenszins de inlijving van betrouwbare nieuwe leden garandeert. Deze bemerking van het CGVS wordt ondersteund door objectieve informatie in het dossier waarin duidelijk naar voor komt dat de taliban vooreerst familieleden of stamoudsten uit het dorp trachten te overtuigen om één van hun leden of dorpelingen in te zetten in de strijd. Het is dan ook opmerkelijk dat de taliban, die enerzijds net zeer voorzichtig te werk gaan, het anderzijds in de door u geschetste context noodzakelijk zouden vinden om jonge mensen met een antitalibanprofiel als het uwe uit hun omgeving weg te plukken om hen voor te bereiden op de strijd en hen tot hun besloten groep toe te vertrouwen.

Ook is het niet aannemelijk dat u als zestienjarige met uw gekende familieachtergrond tegen de wil van uw moeder in elke dag gedurende twee maanden naar de moskee bleef gaan, terwijl de moordenaars van uw vader en de vervolgers van uw broer F.S. bijna dagelijks naar de moskee kwamen om te prediken tegen u (CGVS1 p.9,12,17,19; CGVS2 p.11-12). Uw eigen broer moest net omwille van een op handen zijnde rekrutering door de taliban zijn familie en het land achterlaten (CGVS1 p.9; CGVS-Vragenlijst vraag 3.5). U verklaart daarenboven zelf dat u het risico liep om door de taliban uit de moskee gedwongen te worden meegenomen (CGVS2 p.10). In die zin valt het niet voor te stellen dat u tegen de wil in van uw moeder naar de moskee bleef gaan ondanks dat de taliban u ook wilde doen aansluiten. U wordt daarom gevraagd waarom u alsnog naar de moskee bleef gaan (CGVS1 p.13-14; CGVS2 p.12-13). Uw antwoord dat u niet naar een gewone school kon gaan en toch graag de Koran wilde leren lezen is niet van die aard om enige verheldering te scheppen in uw vreemde beweegredenen (CGVS1 p.13-14; CGVS2 p.12-13). U stelt namelijk dat uw moeder tegen u zei dat de taliban uw vader vermoordden en dat indien u naar de lessen zou blijven gaan, u ook door hen zou gedood worden (CGVS2 p.12). U heeft zelf eveneens geen goede indruk van de taliban die onder andere geweld gebruiken tegen kinderen (CGVS1 p.9). Gezien de voorgeschiedenis die uw familie met de taliban heeft, gezien ook uw mening en die van uw familie ten aanzien van de taliban, is het onvoorstelbaar dat u gedurende al die tijd naar de moskee bleef gaan louter en alleen omdat u toch graag de Koran wou leren lezen (CGVS1 p.13-14; CGVS2 p.12-13). Eveneens opmerkelijk is de vaststelling dat, indien u en uw familie niet aan de eisen van de taliban zouden voldoen men uw oom zou straffen en pijn doen, uw oom nog steeds in het dorp woont (CGVS1 p.8,19; CGVS2 p.8). Nochtans stootte u de taliban duidelijk tegen de borst gezien u na minstens vijf verschillende verzoeken nooit ingegaan bent op hun vraag mee te werken. U verliet zelfs het land net zoals uw broer F.S. (CGVS1 p.8,17; CGVS2 p.8; CGVS-Vragenlijst vraag 3.5). Na uw vertrek werd uw oom K.M. zelfs nogmaals bedreigd omdat hij u het land deed verlaten (CGVS1 p.8; CGVS2 p.13-14). Dus na drie verzoeken aan uw oom K.M. en na twee huisbezoeken, woont uw oom nog steeds gewoon in uw dorp zonder noemenswaardige problemen (CGVS1 p.6-8,12,16-17; CGVS2 p.4-5,10,14; Verklaring DVZ punt 32 p.11). Deze vaststelling is frappant, gezien deze talibs eerder uw vader vermoordden en dus blijf gaven meedogenloos te zijn. U kan opvallend genoeg ook niet bepalen wanneer na uw vertrek de taliban uw oom K.M. bedreigden omdat hij u het land deed verlaten (CGVS1 p.8). U had nochtans contact met uw moeder sinds uw vertrek uit uw land. Voor het laatst nog één dag voor de start van de ramadan (i.e. 4 mei 2019), en dus één maand voor uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS (d.d. 4 juni 2019) (CGVS1 p.6). U weet ook dat de talibs zeer streng zijn en ze een reputatie met zich meedragen (CGVS1 p.8-9,19,21-22; CGVS2 p.4-6,14). In die zin zou u toch meer interesse moeten tonen of beter geïnformeerd zijn over wanneer de talibs uw oom die voor uw familie zorgt bedreigden (CGVS1 p.7). U heeft de taliban namelijk duidelijk een hak gezet door aan hun eis niet te voldoen wetende wat de mogelijke gevolgen daarvan zouden zijn voor uw oom.

Aansluitend kan worden opgemerkt dat u opvallend genoeg niemand persoonlijk kent die net zoals u werd geïnterviewd om gerekruteerd te worden door de taliban (CGVS2 p.5). U ging nochtans gedurende twee maanden elke dag naar de moskee waar de taliban bijna dagelijks predikte en waar slechts 30 à 35 leerlingen les volgden die nota bene enkel uit uw eigen dorp afkomstig waren (CGVS2 p.5-6,9,11). U verklaart ook dat vele anderen dezelfde problemen als u kenden en de taliban in hun huizen binnendrongen om hen mee te nemen (CGVS1 p.19). Uit uw verklaringen blijkt overigens dat u en anderen over deze (gedwongen) rekruteringen van de taliban spraken in de moskee en ook met de dorpsouderen (CGVS2 p.6). In die zin mag het verbazen dat u beweert niemand te kennen die net zoals u vreesde om gerekruteerd te worden door de taliban, terwijl u wel net beweert dat er veel jongens waren zoals u die problemen kenden. Dergelijke vage antwoorden bevestigen dat uw asielmotieven niet geloofwaardig zijn.

Tot slot dient te worden opgemerkt dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt telkens naar uw motieven wordt gevraagd. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u aanvankelijk stelt dat u pas Koranlessen volgde in de moskee nadat uw oom K.M. voor de eerste keer op zijn velden werd benaderd door de taliban (CGVS1 p.17). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud zegt u echter dat u reeds Koranlessen volgde vóórdat uw oom voor de eerste keer op zijn velden werd benaderd door de taliban (CGVS2 p.9). Een tweede tegenstrijdigheid valt op doordat u in uw eerste onderhoud stelt dat u uiteindelijk stopte met naar de moskee te gaan nadat u zelf aan uw moeder vertelde dat de taliban in de moskee aanwezig waren (CGVS1 p.17). In uw tweede onderhoud verklaart u dan weer dat u stopte met naar de moskee te gaan omdat uw oom K.M. alles vertelde aan uw moeder. K.M. vertelde uw moeder ook dat de taliban in de moskee aanwezig waren en ze hem op zijn veld hadden gevraagd om u naar de taliban te sturen (CGVS2 p.10-12). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid zegt u kortweg dat u niet had gezegd tijdens uw eerste onderhoud dat uzelf tegen uw moeder over de taliban in de moskee had gesproken, wat vanzelfsprekend voornoemde tegenstrijdigheid niet wegwerkt.

Verder bent u ook inconsistent wat betreft de start van de lessen in de moskee. Op uw eerste onderhoud zegt u dat de lessen in de moskee begonnen in de namiddag en tot de avond duurden (CGVS1 p.12). Op uw tweede onderhoud verklaart u plots dat de lessen in de ochtend begonnen (CGVS2 p.9). Een laatste tegenstrijdigheid valt op wanneer u in uw eerste onderhoud vertelt dat uw oom K.M. helemaal niet naar oplossingen zocht om de problemen met de taliban aan te pakken (CGVS1 p.8). Uit uw verklaringen van uw tweede onderhoud blijkt dat uw oom toch naar oplossingen zocht want hij verzocht de dorpsouderen twee keer om hulp (CGVS2 p.13-14). Hierbij is het eveneens erg opmerkelijk dat uw oom K.M. pas tien à twaalf dagen na het eerste bezoek van de taliban aan jullie huis voor het eerst naar de dorpsouderen trok om de problemen aan te kaarten (CGVS2 p.13-14). Op de vraag waarom hij zo lang wachtte, stelt u dat iedereen druk bezig was met werken (CGVS2 p.14). Deze argumentatie kan niet overtuigen waarom uw oom zich zo passief opstelde om het dringende probleem met de taliban aan te pakken. Dat uw oom en uw familie de immanentie van de situatie nochtans goed zouden moeten kunnen inschatten, blijkt uit jullie voorgeschiedenis met de taliban en uit hun gedrag ten aanzien van de burgers uit uw regio: uw broer F.S. moest Afghanistan verlaten omwille van een vrees voor de taliban en jullie vader werd door de taliban zelfs vermoord. De vaststelling dat u over verschillende cruciale punten van uw relaas tegenstrijdige verklaringen aflegt toont de ongeloofwaardigheid van uw voorgehouden vrees aan.

Alles bij elkaar genomen kunnen uw verklaringen niet overtuigen. De door u ingeroepen feiten worden niet aannemelijk bevonden en kunnen aldus geen basis vormen voor de toekenning van het vluchtelingenstatuut of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019 (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld.

In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevechten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Baghlan te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 (pag. 1-68 en 83-87, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018 (pag. 1-24 en 43-46, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>); en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019, (pag. 1-66 en 89-95, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Baghlan behoort tot de noordoostelijke regio van Afghanistan en wordt in de Easo Guidance Note bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Baghlan ruw geschat 977.000 inwoners heeft en dat er in 2018 in de gehele provincie 261 burgerslachtoffers vielen. Tijdens de rapporteringsperiode vonden 131 incidenten gerelateerd aan de opstandelingen plaats. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Baghlan in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Taliban de laatste jaren meer actief zijn geworden in Baghlan. De veiligheidssituatie in Baghlan wordt grotendeels bepaald door de militaire operaties van de opstandelingen en de anti-terreuroperaties van de Afgaanse veiligheidsdiensten. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn voornamelijk doelgericht van aard en het geweld neemt er voornamelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afgaanse veiligheidsdiensten. In de rapporteringsperiode was ook sprake van doelgericht geweld tegen electorale doelwitten in Pul-e Khumri. Hoewel het geweld in de provincie hoofdzakelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden. Intern ontheemden in de provincie zoeken hun toevlucht voornamelijk binnen de provincie.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Baghlan actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Baghlan in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Baghlan een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U laat evenwel na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Baghlan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. De taskara's van u, van uw broer F.S. en van uw vader zijn louter een bewijs van identiteit, maar zeggen niets over uw verzoekmotieven, waardoor deze bovenstaande vaststellingen dus niet kunnen wijzigen. De envelop toont ten slotte enkel aan dat u documenten vanuit Afghanistan werden opgestuurd.

De opmerkingen van uw advocaat zijn ook niet van die aard om een ander licht te schijnen op voorgaande vaststellingen. Dat u als ongeschoolde analfabeet afdoende verklaringen hebt afgelegd betreffende uw problemen met de taliban, en eigenlijk niet goed op de hoogte zou zijn van alles, en dat uw oom K.M. u niet betrok in beslissingen (CGVS1 p.24; CGVS2 p.15), pleit u geenszins vrij van de verwachtingen die ten aanzien van een verzoeker kunnen worden gesteld. Ook van een minderjarige mag worden verwacht dat die zijn vervolgingsfeiten op een heldere en consistente manier aanbrengt. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen bent u hier evenwel niet in geslaagd.

De bemerking van uw advocaat dat uw vader en broer reeds slachtoffer werden van de taliban en u daarom dus ook een slachtoffer van hen zal worden bij terugkeer kan evenmin iets bijbrengen (CGVS1 p.24; CGVS2 p.15). De vluchtelingenstatus werd uw broer F.S. immers geweigerd net doordat deze vervolgingsfeiten als ongeloofwaardig werden bevonden (zie administratief dossier). De loutere verwijzing naar uw broer zijn verklaringen kan de eerder gedane vaststellingen van het CGVS niet veranderen.

Ook de idee die uw raadsman opwerpt, dat uw oom K.M. al zeer oud is en daarom niet door de taliban verder wordt gevisieerd, gaat niet op (CGVS1 p.24). U stelt immers zelf dat uw oom vandaag de dag ongeveer 40 à 43 jaar oud is (CGVS1 p.25). Hierbij kan worden toegevoegd dat uit de taskara van uw vader blijkt dat hij in 1353 (Afghaanse kalender), één jaar oud was (zie ingediend document nummer 4). Wetende dat uw vader dus ongeveer in 1352 (AK), zijnde 1973-1974 (Gregoriaanse kalender), werd geboren en hij ongeveer zeven à acht jaar geleden stierf, betekent dit dat uw vader zou zijn gedood toen hij ongeveer 39 jaar oud was. Uw vader benaderde toen hij werd vermoord door de taliban met andere woorden de leeftijd van uw oom nu.

Uw advocaat wijst tot slot naar de subsidiaire beschermingsstatus die uw broer F.S. in 2012 werd toegekend en dat u daarom eveneens zulk een status dient te krijgen daar de situatie in Afghanistan en in uw regio van herkomst niet is gewijzigd (CGVS1 p.24; CGVS2 p.15). De beoordeling van de huidige veiligheidssituatie in uw regio werd hierboven reeds verduidelijkt. De verwijzingen van uw raadsman naar twee arresten van de RvV wijzig hier evenmin iets aan (CGVS2 p.15). Elk verzoek om internationale bescherming moet op basis van zijn eigen merites rekening houdend met de individuele omstandigheden van de verzoeker beoordeeld worden.

Dat u niet over een netwerk in Afghanistan beschikt in andere regio's dan uw herkomstregio en u aldus niet over een intern vluchtalternatief beschikt (CGVS2 p.15), maakt geen deel uit van de beslissing van het CGVS.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister belast met Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert twee middelen aan.

- In een eerste middel – inzake de vluchtelingenstatus – voert verzoeker een schending aan van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag en artikelen 48/3 en 48/5 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betwist de motivering van de bestreden beslissing op de verschillende punten:

(1) Betreffende de motivering van de bestreden beslissing, dat het niet geloofwaardig is dat de taliban iemand met een anti-talibanprofiel als verzoeker zou trachten te rekruteren, meent verzoeker vooreerst dat "de taliban maken geen verschil tussen anti en pro-taliban gezien ze door angst en dreigingen jongeren rekruteren". Hij voert aan dat de taliban geweld gebruikt om jongeren te rekruteren, dat zij hem onder druk hebben gezet en eraan herinnerden dat zij zijn vader reeds vermoord hebben toen zijn broer Afghanistan ontvluchtte. Hij acht de bevindingen van de commissaris-generaal betreffende zijn "profiel" dan ook "subjectief, ongegrond en irrelevant."

(2) Waar de bestreden beslissing het niet aannemelijk acht dat verzoeker naar de moskee bleef gaan tegen de wil van zijn moeder en met het risico om gedwongen gerekruteerd te worden, voert verzoeker aan dat hij nog jong was toen zijn vader werd vermoord, dat hij zich de omstandigheden van zijn dood niet herinnert en hier binnen de familie weinig over wordt gesproken. Aldus heeft verzoeker, in tegenstelling tot zijn broer, moeder en oom, geen haat ontwikkeld voor de taliban. Hij voert dan ook aan dat hij zijn scholing wenste verder te zetten en niet onmiddellijk de dreiging van de taliban beseftte.

Daarom bleef hij naar de Koranlessen gaan, tot zijn moeder hem dit verbod en hij het gevaar van de situatie beseftte.

(3) Waar de bestreden beslissing erop wijst dat verzoekers oom nog steeds in hetzelfde dorp woont, voert verzoeker aan dat zijn oom zeer oud is en *“voor de taliban weinig interesse [heeft].”* Hij meent dat *“Dit verklaart waarom er met hem niets is gebeurd.”*

Verzoeker wijst verder op rechtspraak van de Raad waarbij twee minderjarigen als vluchteling werden erkend omwille van hun minderjarige profiel (RvV 11 april 2019, nr. 219 682). Hij meent dat hun situatie vergelijkbaar is met zijn eigen situatie aangezien hij een risico loopt in geval van een terugkeer naar Afghanistan. Hij citeert uit de UNHCR *“Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan”* van 30 augustus 2018 inzake het risicoprofiel van mannen die de leeftijd bereikt hebben om te vechten en kinderen die leven in gebieden onder controle van Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's).

Verder geeft verzoeker, *“in rechte”*, onder verwijzing naar informatie van UNHCR en rechtspraak van de Raad, een theoretische uiteenzetting over de bewijslast en de geloofwaardigheid. Hij wijst erop dat hij zijn taskara en die van zijn broer heeft bijgebracht en dat de authenticiteit van deze documenten, noch de verwantschapsband tussen hem en zijn broer wordt betwist. Verzoeker meent dat zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn en niet in strijd met de algemene en specifieke gekende informatie relevant voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming. Aldus meent verzoeker dat hij – gezien zijn profiel als jongeman afkomstig uit de provincie Baghlan – een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van artikel 1, A, (2), van het Vluchtelingenverdrag.

- In een tweede middel – inzake de subsidiaire beschermingsstatus – voert verzoeker een schending aan van de artikelen 48/4 en 48/5 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker voert aan dat hij afkomstig is uit het district Doshi van de provincie Baghlan in Afghanistan. Zijn broer werd in 2012 de subsidiaire beschermingsstatus toegekend. De bestreden beslissing betwist noch verzoekers herkomst uit de provincie Baghlan noch de verwantschapsband met zijn broer F.S.

Waar de commissaris-generaal meent dat *“in deze provincie men geen risico op ernstige schade loopt”* en zich baseert op informatie van EASO, wijst verzoeker naar rechtspraak van de Raad met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekers afkomstig uit de provincie Baghlan (RvV 16 april 2019, nr. 219 904, RvV 12 februari 2019, nr. 216 632, RvV 16 mei 2019, nr. 221 300).

Verzoeker citeert verder nog uit informatie van het EASO-rapport *“Afghanistan Security Situation”* van juni 2019, dat door de commissaris-generaal werd aangewend om te besluiten dat er *“geen sprake kan zijn van willekeurig geweld in de provincie Baghlan”*, over de veiligheidssituatie in de provincie (verzoekschrift, stuk 3).

Verzoeker meent dan ook dat hij een ernstig en reëel risico op ernstige schade loopt bij terugkeer naar Afghanistan, *“met name de doodstraf of de uitvoering ervan, ofwel mensonterende en vernederende behandelingen of straffen.”*

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep voegt verzoeker een uittreksel uit het EASO-rapport *“Afghanistan Security Situation”* van juni 2019 (stuk 3) toe aan het verzoekschrift.

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

2.3. Verzoeker slaagt er niet in zijn relaas aannemelijk te maken. De Raad merkt op dat hij zich in het verzoekschrift in wezen beperkt tot het herhalen van zijn verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze vergoelijken en minimaliseren van de bevindingen van de commissaris-generaal.

Hiermee kan hij de motieven van de bestreden beslissing niet weerleggen noch ontkrachten. Verzoeker kan immers niet gevolgd worden dat zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn en niet in strijd met de algemene en specifieke gekende informatie relevant voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming.

De bestreden beslissing oordeelde immers op pertinente en correcte wijze dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vervolgingsfeiten, gelet op de vaststellingen dat (i) hij zich deels beroept op dezelfde asielmotieven als zijn broer F.S., waarvan in diens verzoek om internationale bescherming reeds werd geoordeeld dat deze ongeloofwaardig zijn, (ii) het niet aannemelijk is dat de taliban iemand met een anti-talibanprofiel als verzoeker zou trachten te rekruteren, (iii) het evenmin aannemelijk is dat verzoeker naar de moskee zou blijven gaan tegen de wil van zijn moeder en met het risico om gedwongen gerekruteerd te worden door de taliban, (iv) de ernst van verzoekers vrees voor vervolging wordt gerelativeerd door de vaststelling dat zijn oom, ondanks de bedreigingen van de taliban, nog steeds in het dorp woont, (v) verzoekers verklaringen over het moment waarop de taliban zijn oom bedreigden na zijn vertrek wijzen op een gebrek aan interesse in zijn hoofd, (vi) het niet aannemelijk is dat verzoeker niemand persoonlijk kent die tevens geviseerd wordt om zich bij de taliban aan te sluiten, hoewel hij beweert dat veel jongens dezelfde problemen hadden, (vii) verzoeker tevens tegenstrijdige verklaringen aflegde met betrekking tot kernelementen van zijn relaas, met name (a) het moment waarop hij Koranlessen begon te volgen en de bedreigingen van de taliban plaatshadden, (b) het tijdstip van de lessen in de moskee en (iii) de vraag of zijn oom oplossingen zocht voor verzoekers problemen.

Waar verzoeker aanvoert dat de taliban geweld, angst en bedreiging gebruikt om jongeren te rekruteren en zij aldus geen verschil maken tussen jongeren die anti- en pro-taliban zijn, wijst de Raad erop dat dergelijk verweer klemt met de objectieve informatie beschikbaar in het administratief dossier en waar de bestreden beslissing naar verwijst (Landeninformatie, stuk 16, nr. 5). Hieruit blijkt immers dat de taliban slechts uitzonderlijk overgaan tot gedwongen rekrutering en als laatste redmiddel, omdat zij over voldoende vrijwilligers beschikken die hun ideologie aanhangen. Bovendien blijkt hieruit tevens dat de taliban meestal rekruteren op collectief niveau, via familiale en tribale netwerken of via propaganda in de madrassa's. Dit betekent dat meestal stamleiders of commandanten hun achterban onder druk zetten om zich aan te sluiten bij de taliban. Verzoeker toont aldus geenszins aan dat het aannemelijk is dat hij, als lid van een familie die al eerder problemen heeft gekend met de taliban en aldus kan beschouwd worden als anti-taliban, gedwongen gerekruteerd zou worden door de taliban, integendeel. Dergelijke handelswijze zoals door verzoeker beschreven stemt immers niet overeen met de handelswijze van de taliban zoals beschreven in de landeninformatie. De motivering van de bestreden beslissing op dit punt is pertinent, correct en vindt steun in objectieve informatie, zodat het verweer in het verzoekschrift hier geen afbreuk aan doet.

Waar verzoeker verder in het verzoekschrift aanvoert dat hij jong was toen zijn vader werd vermoord en geen haat ontwikkelde voor de taliban, stelt de Raad vast dat dit verweer klemt met verzoekers verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud waaruit blijkt dat hij negatief stond tegenover de taliban: *“Wat vond u daarvan, van de T en hun gedrag in uw regio? Ik heb een negatieve mening over hen, ze hebben wapens, kalashnikov's, ze gebruiken geweld tegen kinderen en andere gewone burgers in ons dorp”*. (Notities van het persoonlijk onderhoud 1, stuk 8, p. 9). De Raad acht het, in navolging van de commissaris-generaal, hoe dan ook niet aannemelijk dat verzoeker, in het licht van de door hem geschetste voorgeschiedenis van zijn familie met de taliban waarbij zijn vader vermoord werd omdat hij niet toeliet dat zij zijn broer gedwongen rekruteerden, ondanks de wil van zijn moeder en het risico op gedwongen rekrutering naar de moskee zou blijven gaan louter en alleen omdat hij de Koran wou leren lezen (Notities van het persoonlijk onderhoud 2, stuk 5, p. 12-13). Dergelijke verklaring relativeert de ernst van zijn vrees voor vervolging door de taliban. Het verweer in het verzoekschrift doet hieraan geen afbreuk.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat zijn oom zeer oud is en zich niet voor de taliban interesseert, hetgeen verklaart waarom hij nog in het dorp kan blijven wonen ondanks de bedreigingen van de taliban, gaat verzoeker vooreerst voorbij aan de pertinente motivering in de bestreden beslissing dat *“Ook de idee die uw raadsman opwerpt, dat uw oom K.M. al zeer oud is en daarom niet door de taliban verder wordt geviseerd, gaat niet op (CGVS1 p.24). U stelt immers zelf dat uw oom vandaag de dag ongeveer 40 à 43 jaar oud is (CGVS1 p.25). Hierbij kan worden toegevoegd dat uit de taskara van uw vader blijkt dat hij in 1353 (Afghaanse kalender), één jaar oud was (zie ingediend document nummer 4). Wetende dat uw vader dus ongeveer in 1352 (AK), zijnde 1973-1974 (Gregoriaanse kalender), werd geboren en hij ongeveer zeven à acht jaar geleden stierf, betekent dit dat uw vader zou zijn gedood toen hij ongeveer 39 jaar oud was.*

Uw vader benaderde toen hij werd vermoord door de taliban met andere woorden de leeftijd van uw oom nu.” De Raad acht het aldus niet aannemelijk dat de taliban verzoekers oom niet verder zouden viseren omdat hij verzoeker het land uitstuurde na de vraag tot rekrutering, terwijl zijn vader door hen werd doodgeschoten omdat hij verzoekers broer het land uitstuurde na een vraag tot rekrutering. Dergelijke vaststellingen doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers relaas.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog verwijst naar de authenticiteit van de door hem neergelegde taskara's en de verwantschap met zijn broer, wijst de Raad erop dat de asielmotieven van verzoekers broer reeds ongeloofwaardig werden bevonden in diens verzoek om internationale bescherming. De bestreden beslissing oordeelde verder terecht dat: *“De taskara's van u, van uw broer F.S. en van uw vader zijn louter een bewijs van identiteit, maar zeggen niets over uw verzoekmotieven, waardoor deze bovenstaande vaststellingen dus niet kunnen wijzigen.”*

Op grond van de vaststellingen in de bestreden beslissing besluit de Raad dat verzoekers verklaringen over de vervolgingsfeiten ongeloofwaardig zijn. De motivering van de bestreden beslissing is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt, bij gebrek aan een dienstig verweer, integraal overgenomen door de Raad:

“In de eerste plaats dient er te worden gewezen op de vaststelling dat u zich deels beroept op dezelfde verzoekmotieven als uw broer F.S.(o.v. (...)). (...)

Uw broer F.S. verliet Afghanistan eveneens omwille van problemen met de taliban (CGVS-Vragenlijst, d.d. 23/04/2019, vraag 3.5; zie administratief dossier). Uw vader had uw broer weggestuurd omdat hij vreesde dat hij zou worden gerekruteerd door de taliban. Na uw broers vlucht uit Afghanistan zou uw vader zijn gedood door de taliban. In het kader van zijn verzoek om internationale bescherming werd op 12 juli 2012 door het CGVS de beslissing genomen om hem de vluchtelingenstatus te weigeren omdat er geen geloof kon worden gehecht aan zijn verzoekmotieven (zie administratief dossier). Evenmin werd er geloof gehecht aan de moord op uw vader door de taliban. F.S. tekende geen beroep aan tegen deze beslissing. Dat u in uw verzoek verder bouwt op de dood van uw vader en eveneens aanhaalt te worden gerekruteerd door de taliban (notities persoonlijk onderhoud CGVS1 d.d. 4 juni 2019, p.8-9,17) zet de geloofwaardigheid van uw motieven danig op de helling.

Vervolgens dient te worden opgemerkt dat uw vluchtrelaas in zijn algemeenheid niet geloofwaardig overkomt.

Zoals eerder gesteld moest uw broer F.S. Afghanistan verlaten omdat hij de eis tot toetreding bij de taliban niet wilde inwilligen en betaalde uw vader als gevolg daarvan de prijs met zijn leven (CGVS-Vragenlijst vraag 3.5). Uw mening ten aanzien van de taliban is dan ook negatief, wat u ook erkent (CGVS1 p.9). Ook de taliban moet dit hebben geweten. Het is dan ook zeer opmerkelijk dat de taliban u zouden willen rekruteren en toelaten binnen hun eigen besloten groep en u tegen uw wil in zouden willen klaarstomen voor de strijd tegen hun vijanden. De kans dat u hen zou willen aangeven, bepaalde plannen uit de doeken zou doen of gewoonweg wraak zou willen nemen voor de dood op uw vader is door uw verleden heel groot. U beschrijft echter dat de taliban na de Koranlessen in de moskee alle leerlingen zonder meer toespraken en de jihad predikten (CGVS1 p.12; notities persoonlijk onderhoud CGVS2 d.d. 9 juli 2019, p.11). Nadien kwamen de taliban twee keer naar uw huis om nogmaals te vragen of u zich bij hen zou aansluiten (CGVS1 p.17-18; CGVS2 p.7-9). Deze manier van werken is verbazend daar men zou verwachten dat de taliban voorzichtiger te werk zouden gaan bij de selectie van hun rekruten aangezien deze modus operandi immers geenszins de inlijving van betrouwbare nieuwe leden garandeert. Deze bemerking van het CGVS wordt ondersteund door objectieve informatie in het dossier waarin duidelijk naar voor komt dat de taliban vooreerst familieleden of stamoudsten uit het dorp trachten te overtuigen om één van hun leden of dorpelingen in te zetten in de strijd. Het is dan ook opmerkelijk dat de taliban, die enerzijds net zeer voorzichtig te werk gaan, het anderzijds in de door u geschetste context noodzakelijk zouden vinden om jonge mensen met een antitalibanprofiel als het uwe uit hun omgeving weg te plukken om hen voor te bereiden op de strijd en hen tot hun besloten groep toe te vertrouwen.

Ook is het niet aannemelijk dat u als zestienjarige met uw gekende familieachtergrond tegen de wil van uw moeder in elke dag gedurende twee maanden naar de moskee bleef gaan, terwijl de moordenaars van uw vader en de vervolgers van uw broer F.S. bijna dagelijks naar de moskee kwamen om te prediken tegen u (CGVS1 p.9,12,17,19; CGVS2 p.11-12). Uw eigen broer moest net omwille van een op handen zijnde rekrutering door de taliban zijn familie en het land achterlaten (CGVS1 p.9; CGVS-Vragenlijst vraag 3.5). U verklaart daarenboven zelf dat u het risico liep om door de taliban uit de moskee gedwongen te worden meegenomen (CGVS2 p.10).

In die zin valt het niet voor te stellen dat u tegen de wil in van uw moeder naar de moskee bleef gaan ondanks dat de taliban u ook wilde doen aansluiten. U wordt daarom gevraagd waarom u alsnog naar de moskee bleef gaan (CGVS1 p.13-14; CGVS2 p.12-13). Uw antwoord dat u niet naar een gewone school kon gaan en toch graag de Koran wilde leren lezen is niet van die aard om enige verheldering te scheppen in uw vreemde beweegredenen (CGVS1 p.13-14; CGVS2 p.12-13). U stelt namelijk dat uw moeder tegen u zei dat de taliban uw vader vermoordden en dat indien u naar de lessen zou blijven gaan, u ook door hen zou gedood worden (CGVS2 p.12). U heeft zelf eveneens geen goede indruk van de taliban die onder andere geweld gebruiken tegen kinderen (CGVS1 p.9). Gezien de voorgeschiedenis die uw familie met de taliban heeft, gezien ook uw mening en die van uw familie ten aanzien van de taliban, is het onvoorstelbaar dat u gedurende al die tijd naar de moskee bleef gaan louter en alleen omdat u toch graag de Koran wou leren lezen (CGVS1 p.13-14; CGVS2 p.12-13). Eveneens opmerkelijk is de vaststelling dat, indien u en uw familie niet aan de eisen van de taliban zouden voldoen men uw oom zou straffen en pijn doen, uw oom nog steeds in het dorp woont (CGVS1 p.8,19; CGVS2 p.8). Nochtans stootte u de taliban duidelijk tegen de borst gezien u na minstens vijf verschillende verzoeken nooit ingegaan bent op hun vraag mee te werken. U verliet zelfs het land net zoals uw broer F.S. (CGVS1 p.8,17; CGVS2 p.8; CGVS-Vragenlijst vraag 3.5). Na uw vertrek werd uw oom K.M. zelfs nogmaals bedreigd omdat hij u het land deed verlaten (CGVS1 p.8; CGVS2 p.13-14). Dus na drie verzoeken aan uw oom K.M. en na twee huisbezoeken, woont uw oom nog steeds gewoon in uw dorp zonder noemenswaardige problemen (CGVS1 p.6-8,12,16-17; CGVS2 p.4-5,10,14; Verklaring DVZ punt 32 p.11). Deze vaststelling is frappant, gezien deze talibs eerder uw vader vermoordden en dus blij gaven meedogenloos te zijn. U kan opvallend genoeg ook niet bepalen wanneer na uw vertrek de taliban uw oom K.M. bedreigden omdat hij u het land deed verlaten (CGVS1 p.8). U had nochtans contact met uw moeder sinds uw vertrek uit uw land. Voor het laatst nog één dag voor de start van de ramadan (i.e. 4 mei 2019), en dus één maand voor uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS (d.d. 4 juni 2019) (CGVS1 p.6). U weet ook dat de talibs zeer streng zijn en ze een reputatie met zich meedragen (CGVS1 p.8-9,19,21-22; CGVS2 p.4-6,14). In die zin zou u toch meer interesse moeten tonen of beter geïnformeerd zijn over wanneer de talibs uw oom die voor uw familie zorgt bedreigden (CGVS1 p.7). U heeft de taliban namelijk duidelijk een hak gezet door aan hun eis niet te voldoen wetende wat de mogelijke gevolgen daarvan zouden zijn voor uw oom.

Aansluitend kan worden opgemerkt dat u opvallend genoeg niemand persoonlijk kent die net zoals u werd geïnterviewd om gerekruteerd te worden door de taliban (CGVS2 p.5). U ging nochtans gedurende twee maanden elke dag naar de moskee waar de taliban bijna dagelijks predikte en waar slechts 30 à 35 leerlingen les volgden die nota bene enkel uit uw eigen dorp afkomstig waren (CGVS2 p.5-6,9,11). U verklaart ook dat vele anderen dezelfde problemen als u kenden en de taliban in hun huizen binnendrongen om hen mee te nemen (CGVS1 p.19). Uit uw verklaringen blijkt overigens dat u en anderen over deze (gedwongen) rekruteringen van de taliban spraken in de moskee en ook met de dorpsouderen (CGVS2 p.6). In die zin mag het verbazen dat u beweert niemand te kennen die net zoals u vreesde om gerekruteerd te worden door de taliban, terwijl u wel net beweert dat er veel jongens waren zoals u die problemen kenden. Dergelijke vage antwoorden bevestigen dat uw asielmotieven niet geloofwaardig zijn.

Tot slot dient te worden opgemerkt dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt telkens naar uw motieven wordt gevraagd. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u aanvankelijk stelt dat u pas Koranlessen volgde in de moskee nadat uw oom K.M. voor de eerste keer op zijn velden werd benaderd door de taliban (CGVS1 p.17). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud zegt u echter dat u reeds Koranlessen volgde vóórdat uw oom voor de eerste keer op zijn velden werd benaderd door de taliban (CGVS2 p.9). Een tweede tegenstrijdigheid valt op doordat u in uw eerste onderhoud stelt dat u uiteindelijk stopte met naar de moskee te gaan nadat u zelf aan uw moeder vertelde dat de taliban in de moskee aanwezig waren (CGVS1 p.17). In uw tweede onderhoud verklaart u dan weer dat u stopte met naar de moskee te gaan omdat uw oom K.M. alles vertelde aan uw moeder. K.M. vertelde uw moeder ook dat de taliban in de moskee aanwezig waren en ze hem op zijn veld hadden gevraagd om u naar de taliban te sturen (CGVS2 p.10-12). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid zegt u kortweg dat u niet had gezegd tijdens uw eerste onderhoud dat uzelf tegen uw moeder over de taliban in de moskee had gesproken, wat vanzelfsprekend voornoemde tegenstrijdigheid niet wegwerkt. Verder bent u ook inconsistent wat betreft de start van de lessen in de moskee. Op uw eerste onderhoud zegt u dat de lessen in de moskee begonnen in de namiddag en tot de avond duurden (CGVS1 p.12). Op uw tweede onderhoud verklaart u plots dat de lessen in de ochtend begonnen (CGVS2 p.9). Een laatste tegenstrijdigheid valt op wanneer u in uw eerste onderhoud vertelt dat uw oom K.M. helemaal niet naar oplossingen zocht om de problemen met de taliban aan te pakken (CGVS1 p.8). Uit uw verklaringen van uw tweede onderhoud blijkt dat uw oom toch naar oplossingen zocht want hij verzocht de dorpsouderen twee keer om hulp (CGVS2 p.13-14).

Hierbij is het eveneens erg opmerkelijk dat uw oom K.M. pas tien à twaalf dagen na het eerste bezoek van de taliban aan jullie huis voor het eerst naar de dorpsouderen trok om de problemen aan te kaarten (CGVS2 p.13-14). Op de vraag waarom hij zo lang wachtte, stelt u dat iedereen druk bezig was met werken (CGVS2 p.14). Deze argumentatie kan niet overtuigen waarom uw oom zich zo passief opstelde om het dringende probleem met de taliban aan te pakken. Dat uw oom en uw familie de immanentie van de situatie nochtans goed zouden moeten kunnen inschatten, blijkt uit jullie voorgeschiedenis met de taliban en uit hun gedrag ten aanzien van de burgers uit uw regio: uw broer F.S. moest Afghanistan verlaten omwille van een vrees voor de taliban en jullie vader werd door de taliban zelfs vermoord. De vaststelling dat u over verschillende cruciale punten van uw relaas tegenstrijdige verklaringen aflegt toont de ongeloofwaardigheid van uw voorgehouden vrees aan.

Alles bij elkaar genomen kunnen uw verklaringen niet overtuigen. De door u ingeroepen feiten worden niet aannemelijk bevonden en kunnen aldus geen basis vormen voor de toekenning van het vluchtelingenstatuut of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.”

“De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. De taskara’s van u, van uw broer F.S. en van uw vader zijn louter een bewijs van identiteit, maar zeggen niets over uw verzoeksmotieven, waardoor deze bovenstaande vaststellingen dus niet kunnen wijzigen. De envelop toont ten slotte enkel aan dat u documenten vanuit Afghanistan werden opgestuurd.

De opmerkingen van uw advocaat zijn ook niet van die aard om een ander licht te schijnen op voorgaande vaststellingen. Dat u als ongeschoolde analfabeet afdoende verklaringen hebt afgelegd betreffende uw problemen met de taliban, en eigenlijk niet goed op de hoogte zou zijn van alles, en dat uw oom K.M. u niet betrok in beslissingen (CGVS1 p.24; CGVS2 p.15), pleit u geenszins vrij van de verwachtingen die ten aanzien van een verzoeker kunnen worden gesteld. Ook van een minderjarige mag worden verwacht dat die zijn vervolgingsfeiten op een heldere en consistente manier aanbrengt. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen bent u hier evenwel niet in geslaagd.

De bemerking van uw advocaat dat uw vader en broer reeds slachtoffer werden van de taliban en u daarom dus ook een slachtoffer van hen zal worden bij terugkeer kan evenmin iets bijbrengen (CGVS1 p.24; CGVS2 p.15). De vluchtelingenstatus werd uw broer F.S. immers geweigerd net doordat deze vervolgingsfeiten als ongeloofwaardig werden bevonden (zie administratief dossier). De loutere verwijzing naar uw broer zijn verklaringen kan de eerder gedane vaststellingen van het CGVS niet veranderen.

Ook de idee die uw raadsman opwerpt, dat uw oom K.M. al zeer oud is en daarom niet door de taliban verder wordt gevisieerd, gaat niet op (CGVS1 p.24). U stelt immers zelf dat uw oom vandaag de dag ongeveer 40 à 43 jaar oud is (CGVS1 p.25). Hierbij kan worden toegevoegd dat uit de taskara van uw vader blijkt dat hij in 1353 (Afghaanse kalender), één jaar oud was (zie ingediend document nummer 4). Wetende dat uw vader dus ongeveer in 1352 (AK), zijnde 1973-1974 (Gregoriaanse kalender), werd geboren en hij ongeveer zeven à acht jaar geleden stierf, betekent dit dat uw vader zou zijn gedood toen hij ongeveer 39 jaar oud was. Uw vader benaderde toen hij werd vermoord door de taliban met andere woorden de leeftijd van uw oom nu.

Uw advocaat wijst tot slot naar de subsidiaire beschermingsstatus die uw broer F.S. in 2012 werd toegekend en dat u daarom eveneens zulk een status dient te krijgen daar de situatie in Afghanistan en in uw regio van herkomst niet is gewijzigd (CGVS1 p.24; CGVS2 p.15). De beoordeling van de huidige veiligheidssituatie in uw regio werd hierboven reeds verduidelijkt. De verwijzingen van uw raadsman naar twee arresten van de RVV wijzigt hier evenmin iets aan (CGVS2 p.15). Elk verzoek om internationale bescherming moet op basis van zijn eigen merites rekening houdend met de individuele omstandigheden van de verzoeker beoordeeld worden.

Dat u niet over een netwerk in Afghanistan beschikt in andere regio’s dan uw herkomstregio en u aldus niet over een intern vluchtalternatief beschikt (CGVS2 p.15), maakt geen deel uit van de beslissing van het CGVS.”

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog wijst op zijn risicoprofiel als jongeman “of fighting age”, stelt de Raad vast dat uit de door verzoeker geciteerde informatie niet blijkt dat louter verzoekers profiel zou volstaan om aan te tonen dat verzoeker bij zijn terugkeer naar Afghanistan zou dreigen te worden gevisieerd of vervolgd. Verzoeker dient de door hem aangevoerde vrees voor vervolging in concreto aannemelijk te maken, *quod non in casu*.

De Raad wijst er ten slotte nog op dat een verwijzing naar een arrest van de Raad niet dienstig is bij gebrek aan precedentenwerking. Elk verzoek om internationale bescherming dient immers op de eigen merites te worden beoordeeld, waarbij in de eerste plaats een beoordeling dient te worden gemaakt of de relevante elementen die worden aangevoerd voldoende aannemelijk zijn. Wanneer echter zoals *in casu* de verklaringen over de vervolgingsfeiten die door de minderjarige werden aangebracht in zijn geheel genomen ongeloofwaardig overkomen, kan slechts worden vastgesteld dat verzoeker geen nood aan internationale bescherming op basis van deze vervolgingsfeiten aannemelijk maakt.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet.

Opdat aan de verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

In het arrest "*Elgafaji*" maakte het Hof van Justitie van de Europese Unie een onderscheid tussen twee situaties:

- de situatie waar *"er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen"* (HvJ 17 februari 2009 (GK), "*Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07*", § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, "*Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*", § 30); en

- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat *"hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming"* (HvJ 17 februari 2009 (GK), "*Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*", nr. C-465/07, § 39). Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die voor hem het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

Het Hof van Justitie heeft in het arrest "*Elgafaji*" verder geoordeeld dat, conform artikel 4, eerste lid, van de Richtlijn 2011/95/EU, bij de individuele beoordeling van het verzoek om subsidiaire bescherming rekening wordt gehouden met de geografische omvang van de situatie van het willekeurig geweld en de bestemming van de verzoeker wanneer hij naar het land van herkomst terugkeert, zoals uit artikel 8, eerste lid, van de Richtlijn 2011/95/EU blijkt (HvJ 17 februari 2009 (GK), "*Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*", nr. C-465/07, § 40).

Artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 8, eerste lid, van de Richtlijn 2011/95/EU. Daarin wordt uitdrukkelijk gesteld dat er geen behoefte aan bescherming bestaat indien de verzoeker in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt.

Uit een samenlezing van de artikelen 48/4, § 2, c), en 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet vloeit voort dat een beoordeling van de veiligheidssituatie in het licht van artikel 15, sub c, van de Richtlijn 2011/95/EU mag plaats hebben ten aanzien van de regio van bestemming in het land van herkomst om het risico bij terugkeer correct te kunnen inschatten.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het zuiden, het zuidoosten en het oosten van Afghanistan. Zo zijn er een aantal provincies die te kampen hebben met een voortdurende en open strijd tussen anti-regeringselementen (hierna: AGE's) en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. In deze provincies is er sprake van aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van grondoffensieven, luchtbombardementen, aanslagen met "*improvised explosive devices*" (hierna: IED's), e.d.m. In deze provincies vallen er veel burgerslachtoffers en dwingt het geweld de burgers om hun woonplaats te ontvluchten. In andere provincies is er geen aanhoudende en open strijd maar vinden wel regelmatig veiligheidsincidenten plaats, waarbij de omvang en intensiteit van het geweld lager ligt dan in de provincies waar openlijk wordt gevochten.

Tevens is de veiligheidssituatie in de steden anders dan de veiligheidssituatie op het platteland, gelet op de verschillen in typologie en omvang van geweld tussen het platteland en de steden.

Verschillen in veiligheidssituatie blijken tenslotte ook uit de visuele weergave ervan in de '*conflict severity*' map van UNOCHA. Op basis van drie indicatoren (aantal gewapende confrontaties en luchtaanvallen, burgerslachtoffers en conflict-gerelateerde interne verplaatsingen) onderscheidt UNOCHA voor elke provincie en per district vijf categorieën naargelang de ernst van het conflict (UNOCHA, "*Afghanistan: Humanitarian Needs Overview 2019*", 6 december 2018, p. 2, waarnaar wordt verwezen in het EASO-rapport "*Afghanistan Security Situation*" van juni 2019).

Een evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan op basis van de stukken uit het rechtsplegingsdossier, leidt dan ook tot de vaststelling dat het geweldsniveau, de omvang van het willekeurig geweld en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend zijn.

Bijgevolg kan een loutere verwijzing naar een Afghaanse nationaliteit niet volstaan.

De focus moet worden gericht op de regio waar verzoeker leeft (*in casu* de regio van bestemming) en op de beoordeling of hij in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers afkomst uit het district Doshi van de provincie Baghlan wordt niet betwist.

In de meest recente "*Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis*", van juni 2019, waarbij de periode van 1 januari 2018 tot 28 februari 2019 als algemene referentieperiode geldt, kwalificeerde EASO de provincie Baghlan als een gebied waar de mate van willekeurig geweld niet zodanig hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger, wanneer deze terugkeert naar deze provincie, louter op basis van zijn aanwezigheid op het grondgebied van deze provincie een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid (p. 92: "*that indiscriminate violence is taking place in the province of Baghlan, however not at a high level and, accordingly, a higher level of individual elements is required in order to show substantial grounds for believing that a civilian, returned to the territory, would face a real risk of serious harm within the meaning of Article 15(c) QD.*").

De Raad bevestigt het standpunt van de commissaris-generaal in de bestreden beslissing dat de veiligheidssituatie in de provincie Baghlan, alles in acht genomen, geen dermate willekeurig geweld kent dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken regio, louter door zijn aanwezigheid op het grondgebied aldaar, een reëel risico loopt om een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon te ondergaan.

Verzoeker citeert in zijn verzoekschrift uit het EASO-rapport "*Afghanistan Security Situation*" van juni 2019, doch de Raad wijst erop dat voormelde beoordeling van EASO inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet voor de provincie Baghlan gebaseerd is op deze informatie, zodat dit niet kan leiden tot een andere oordeelsvorming.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog verwijst naar rechtspraak van de Raad inzake de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus voor verzoekers afkomstig uit de provincie Baghlan en aanvoert dat zijn broer in 2012 de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend op basis van zijn herkomst uit de provincie Baghlan, merkt de Raad op dat een verzoek om internationale bescherming op individuele basis plaatsvindt.

Er wordt rekening gehouden met, onder meer, alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip van de beslissing, met de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde stukken en met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden. Elk verzoek dient met andere woorden individueel te worden onderzocht waarbij de verzoeker op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt. Uit de meest recente informatie met betrekking tot de veiligheidssituatie blijkt aldus dat de veiligheidssituatie in de provincie Baghlan, alles in acht genomen, actueel geen dermate willekeurig geweld kent dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken regio, louter door zijn aanwezigheid op het grondgebied aldaar, een reëel risico loopt om een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon te ondergaan.

Verzoeker brengt geen andere elementen aan die kunnen leiden tot een andere oordeelsvorming.

Verder stelt de Raad vast dat de mate van het willekeurig geweld in de regio van herkomst van verzoeker niet hoog is. Bijgevolg is een grotere mate aan individuele elementen vereist om aan te nemen dat een burger er een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven en de situatie waarbij rekening wordt gehouden met zijn persoonlijke omstandigheden, kan vooreerst dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande.

In zoverre verzoeker nog meent dat hij als minderjarige een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van het willekeurig geweld dat in zijn regio plaatsvindt, is de Raad van oordeel dat er van kan worden uitgegaan dat verzoeker, die bijna de meerderjarige leeftijd heeft bereikt, inmiddels over de nodige maturiteit beschikt om ook bij een terugkeer naar Afghanistan gevaarlijke situaties naar behoren in te schatten en hij aldus geen groter risico loopt om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wegens het willekeurig geweld dan andere burgers uit zijn regio van herkomst.

Verder brengt verzoeker geen individuele elementen bij, noch blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoekers persoonlijke omstandigheden van die aard zijn dat hij een verhoogde kwetsbaarheid heeft die ertoe leidt dat hij een groter risico loopt dan andere burgers in zijn herkomstregio op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld aldaar.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar het district Doshi in de provincie Baghlan in Afghanistan, een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.5. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee december tweeduizend negentien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP